TEISINGUMO TEISMO (penktoji kolegija) SPRENDIMAS

2021 m. spalio 6 d.*

„Apeliacinis skundas – Viešoji tarnyba – Europos Centrinio Banko (ECB) darbuotojai – Darbo užmokestis – Konkursas – Vienodas požiūris į vidaus ir išorės kandidatus – Priskyrimas prie pakopos“

Byloje C-272/20 P

dėl 2020 m. birželio 19 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Sebastian Veit, gyvenantis Frankfurte prie Maino (Vokietija), atstovaujamas *Rechtsanwalt* K. Kujath,

apeliantas,

dalyvaujant kitai proceso šaliai

Europos Centriniam Bankui (ECB), atstovaujamam F. von Lindeiner ir M. Rötting, padedamų *Rechtsanwalt* B. Wägenbaur,

atsakovui pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (penktoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas E. Regan (pranešėjas), teisėjai M. Ilešič, E. Juhász, C. Lycourgos ir I. Jarukaitis,

generalinis advokatas J. Richard de la Tour,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

* Proceso kalba: vokiečių.

Sprendimą

1 Apeliaciniame skunde Sebastian Veit prašo panaikinti 2020 m. balandžio 2 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Veit / ECB* (T-474/18, nepaskelbtas Rink., EU:T:2020:140, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo tas teismas atmetė SESV 270 straipsniu ir Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 50a straipsniu grindžiamą jo prašymą panaikinti, pirma, 2018 m. sausio 3 d. Europos Centrinio Banko (ECB) sprendimą (toliau – ginčijamas sprendimas) tiek, kiek jis pagal tą sprendimą priskirtas tik prie F/G atlyginimų grupės 17 pakopos, ir, antra, 2018 m. gegužės 25 d. ECB sprendimą atmesti jo skundą (toliau – 2018 m. gegužės 25 d. sprendimas).

Ginčo aplinkybės ir ginčijamas sprendimas

2 Pagal skundžiamo sprendimo 1–11 punktus ginčo aplinkybės yra tokios.

3 Po įvykusio konkurso ECB 2015 m. spalio 1 d. įdarbino S. Veit laikotarpiui nuo 2015 m. spalio 1 d. iki 2018 m. rugsėjo 30 d. Mikroprudencinės priežiūros IV generaliniame direktorate (GD) analitiku priežiūros srityje. Sutartis su apeliantu buvo terminuota; jai pasibaigus, ji galėjo būti pakeista į neterminuotą sutartį.

4 Įdarbinant apeliantas pagal pranešimą apie laisvą darbo vietą buvo priskirtas prie E/F atlyginimų grupės pagal ECB atlyginimų struktūrą. Šioje atlyginimų grupėje ECB jam priskyrė 70 pakopą dėl jo ankstesnės apie vienuolikos su puse metų profesinės patirties *Deutsche Bundesbank* (Vokietijos federalinis bankas), kuri pagal nusistovėjusią administracinę praktiką, kodifikuotą dokumente „Salary Proposal Guidelines“ („Darbo užmokesčio pasiūlymų gairės“), 2012 m. balandžio 30 d. patvirtintame ECB Žmogiškųjų išteklių GD (toliau – nusistovėjusi administracinė praktika, susijusi su naujų darbuotojų darbo užmokesčio skaičiavimu), buvo apskaičiuota taip: šešios pakopos už kiekvienus ankstesnius svarbios profesinės patirties, įgytos dirbant lygiavertėse ar aukštesnėse pareigybėse, palyginti su užimtina pareigybe, metus, t. y. $6 \times 11{,}5 = 69$ pakopos, kurios buvo pridėtos prie E/F atlyginimų grupės pirmos pakopos, ir taip gauta 70 pakopa.

5 Per kasmetinę darbo užmokesčių ir priedų peržiūros procedūrą už laikotarpį nuo 2015 m. rugsėjo 1 d. iki 2016 m. rugpjūčio 31 d. apeliantui buvo priskirtos keturios papildomos pakopos, taigi jis pakilo iki E/F atlyginimų grupės 74 pakopos.

6 Įvykus konkursui, ECB 2017 m. vasario 27 d. laikinai paaukštino apeliantą ir priskyrė prie aukštesnės atlyginimų grupės laikotarpiui nuo 2017 m. kovo 1 d. iki 2018 m. rugsėjo 30 d. kaip prižiūrėtoją Mikroprudencinės priežiūros II generalinio direktorato IX svarbių bankų priežiūros skyriuje; apeliantas buvo priskirtas prie F/G atlyginimų grupės 17 pakopos. Sutartis su apeliantu buvo terminuota; jai pasibaigus, ji negalėjo būti pakeista į neterminuotą sutartį.

7 2017 m. birželio 2 d. ECB paskelbė du panašaus turinio pranešimus apie laisvas darbo vietas (iš kurių vienas buvo skirtas vidaus kandidatams, o kitas – išorės kandidatams) dėl bankų prižiūrėtojų pareigybių Mikroprudencinės priežiūros I generaliniame direktorate; jos buvo priskirtos prie F/G atlyginimų grupės. Šiuo tikslu organizavus konkursą (toliau – aptariamas konkursas), vidaus ir išorės kandidatai dalyvavo toje pačioje atrankos procedūroje.

8 Kadangi buvo atrinkta apelianto kandidatūra, ECB 2018 m. sausio 3 d. priėmė ginčijamą sprendimą, juo nuo 2018 m. sausio 1 d. perkėlė apeliantą į prižiūrėtojo darbo vietą Mikroprudencinės priežiūros I generalinio direktorato I svarbių bankų priežiūros skyriuje ir paaukštino, priskirdamas jį prie F/G atlyginimų grupės ir prie šios grupės 17 pakopos.

9 Apelianto priskyrimas prie F/G atlyginimų grupės 17 pakopos ginčijamame sprendime buvo grindžiamas 2011 m. liepos 19 d. Administracinio aplinkraščio 2/2011 dėl paaukštinimo (toliau – Aplinkraštis 2/2011) 5 straipsnio 1 dalimi, pagal kurią vidaus kandidato, kurio pareigos pakeliamos į aukštesnę atlyginimų grupę, bazinis darbo užmokestis, įsigaliojus paaukštinimui, yra atlyginimų grupės, prie kurios priskirtos naujosios pareigos, pirmos pakopos arba padidintas 3 % (pasirenkant tai, kas yra daugiau). Nagrinėjamu atveju apelianto bazinis darbo užmokestis, atitinkantis jo analitiko priežiūros srityje pareigas, priskirtas prie E/F atlyginimų grupės 74 pakopos, buvo padidintas 3 % – šis lygis atitinka F/G atlyginimų grupės 17 pakopą.

10 2018 m. vasario 8 d. elektroniniu laišku apeliantas paprašė ikiteismine tvarka peržiūrėti ginčijamą sprendimą. Iš esmės jis prašė būti priskirtas prie F/G atlyginimų grupės 83 pakopos.

11 2018 m. vasario 27 d. sprendimu ECB Žmogiškųjų išteklių GD generalinio direktoriaus pavaduotojas atmetė šį prašymą.

12 2018 m. balandžio 6 d. elektroniniu laišku apeliantas pateikė skundą. Skundas buvo atmestas ECB pirmininko sprendimu, kurį apeliantas gavo 2018 m. birželio 6 d., t. y. 2018 m. gegužės 25 d. sprendimu.

Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

13 2018 m. rugpjūčio 6 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo apelianto ieškinį dėl ginčijamo sprendimo ir 2018 m. gegužės 25 d. sprendimo panaikinimo.

14 Skundžiamu sprendimu Bendrasis Teismas ieškinį atmetė. Konkrečiai kalbant, Bendrasis Teismas konstatavo, kad aptariamą konkursą laimėjusių vidaus ir išorės kandidatų situacija yra panaši priskiriant juos prie pakopos. Be to, jis pažymėjo, kad skirtingų taisyklių taikymas šiuo tikslu (nes Aplinkraščio 2/2011 5 straipsnio 1 dalis buvo taikoma vidaus kandidatams, kaip antai apeliantui, o nusistovėjusi administracinė praktika, susijusi su naujų darbuotojų darbo užmokesčio skaičiavimu, – išorės kandidatams) gali lemti skirtingus rezultatus, nors vidaus ir išorės kandidatų svarbi ankstesnė profesinė patirtis yra tokia pati. Vis dėlto Bendrasis Teismas nusprendė, kad šis skirtingas požiūris yra pagrįstas ir proporcingas.

Šalių reikalavimai

15 Apeliaciniame skunde apeliantas Teisingumo Teismo prašo:

– panaikinti skundžiamą sprendimą, taip pat ginčijamą sprendimą, įformintą 2018 m. gegužės 25 d. sprendimu, ir

– priteisti iš ECB bylinėjimosi išlaidas.

16 ECB Teisingumo Teismo prašo:

– atmesti apeliacinį skundą ir

– priteisti iš apelianto bylinėjimosi išlaidas.

Dėl apeliacinio skundo

Dėl priimtinumo

Šalių argumentai

17 ECB visų pirma teigia, kad visas apeliacinis skundas yra nepriimtinas, nes apeliantas neturi *locus standi*, kadangi skundžiamo sprendimo panaikinimas negali lemti apelianto perskyrimo prie F/G atlyginimų grupės 83 pakopos.

18 Šiuo klausimu ECB tvirtina, kad apelianto argumentai, jog ECB privalėjo priskirti jį prie F/G atlyginimų grupės 83 pakopos, o ne prie 17 pakopos, grindžiami klaidinga prielaida. ECB teigimu, apeliantas tvirtina, kad tiek anksčiau jo *Deutsche Bundesbank* dirbtas darbas, priklausantis vidutinei šio banko tarnautojų kategorijai („gehobener Dienst“), kuri atitinka analitikų lygį ir į kurią buvo atsižvelgta priskiriant jį prie E/F atlyginimų grupės, kai ECB 2015 m. jį įdarbino analitiku priežiūros srityje („Supervision Analyst“), tiek profesinė patirtis, įgyta dirbant analitiku priežiūros srityje („Supervision Analyst“), kai jis ECB buvo priskirtas prie E/F atlyginimų grupės, visiškai atitinka darbinės veiklos, kurią jis vykdė kaip bankų prižiūrėtojas („Banking Supervisor“), būdamas priskirtas prie F/G atlyginimų grupės po to, kai įvyko aptariamas konkursas, lygį. Taigi apeliantas mano, kad į šią profesinę patirtį, nors ji buvo įgyta būnant tik žemesnėje atlyginimų grupėje, dėl paaukštinimo turi būti dar kartą atsižvelgta apskaičiuojant jo darbo užmokestį.

19 ECB teigimu, ši prielaida yra netiksli. Iš bylos medžiagos matyti (šiuo klausimu faktinių aplinkybių konstatavimas arba faktų vertinimas yra nereikalingas), kad profesinė patirtis, įgyta prieš pradedant eiti pareigas ir svarbi priskiriant prie E/F atlyginimų grupės, iš esmės nėra lygiavertė profesinei patirčiai, kuri svarbi priskiriant prie F/G atlyginimų grupės. Jau vien dėl šios priežasties į profesinę patirtį, įgytą būnant analitiku priežiūros srityje („Supervision Analyst“) ECB, negali būti dar kartą atsižvelgiama priskiriant apeliantą prie F/G atlyginimų grupės. Šiame kontekste ECB nurodo savo nusistovėjusios administracinės praktikos, susijusios su naujų darbuotojų darbo užmokesčio skaičiavimu, pagrindinę idėją, įtvirtintą Darbo užmokesčio pasiūlymų gairėse („Salary Proposal Guidelines“), kad „paprastai atsižvelgiama būtent į patirtį, kuri yra svarbi būsimoms pareigybėms ir įgyta dirbant šiuo lygiu“.

20 Konkrečiau kalbant, ECB, pirma, dėl nurodyto skirtingo požiūrio tariamo pateisinimo nebuvimo teigia, kad apelianto apeliaciniame skunde pateikta nuoroda į skundžiamo sprendimo 61 ir paskesnius punktus neatitinka iš Teisingumo Teismo procedūros reglamento 169 straipsnio 2 dalies išplaukiančių reikalavimų, kad pagrinduose ir teisiniuose argumentuose, kuriais remiamasi, būtų tiksliai nurodyti ginčijami Bendrojo Teismo sprendimo ar nutarties motyvuojamosios dalies punktai.

21 Antra, ECB nuomone, argumentuodamas, kad Bendrasis Teismas neatsižvelgė į profesinę patirtį, kurią apeliantas įgijo prieš pradėdamas dirbti ECB, apeliantas pateikia su faktais susijusius teiginius, kurie apeliacinio skundo stadijoje yra akivaizdžiai nepriimtini. Konkrečiai kalbant, argumentas, kad profesinė patirtis, įgyta dirbant *Deutsche Bundesbank*, taip pat yra „svarbi“ priskiriant suinteresuotąjį asmenį prie atlyginimų grupės ir pakopos po to, kai buvo atrinkta jo kandidatūra į prižiūrėtojo pareigas F/G atlyginimų grupėje, reikalauja šią patirtį laikyti „svarbia“, kaip tai suprantama pagal nusistovėjusią administracinę praktiką, susijusią su naujų darbuotojų darbo užmokesčio skaičiavimu. Tačiau toks kvalifikavimas prilygsta faktinių aplinkybių vertinimui, kuris nepriklauso Teisingumo Teismo jurisdikcijai nagrinėjant apeliacinį skundą.

22 Trečia, ECB teigimu, apelianto argumentai, kuriais jis priekaištauja Bendrajam Teismui, jog šis skundžiamo sprendimo 73 punkte konstatavo, kad nagrinėjamu atveju taikant nusistovėjusią administracinę praktiką, susijusią su naujų darbuotojų darbo užmokesčio skaičiavimu, yra grėsmė į tą pačią profesinę patirtį atsižvelgti du kartus, yra nepriimtini. Taigi apeliantas priekaištauja Bendrajam Teismui, kad šis neatsižvelgė į tai, kad į jo profesinę patirtį, įgytą *Deutsche Bundesbank*, turėjo būti atsižvelgta du kartus, nes ji buvo „svarbi“ ir įdarbinant, kai jis buvo priskirtas prie E/F atlyginimų grupės, ir – įvykus aptariamam konkursui, kai buvo priskirtas prie F/G atlyginimų grupės.

Teisingumo Teismo vertinimas

23 Pirma, tiek, kiek ECB tvirtina, kad apeliantas neturi *locus standi*, nes skundžiamo sprendimo panaikinimas negali lemti jo perskyrimo prie F/G atlyginimų grupės 83 pakopos, pažymėtina, kad jo argumentus reikia atmesti.

24 Šiuo klausimu reikia pažymėti: tam, kad apeliacinis skundas būtų atmestas kaip nepriimtinas dėl ECB nurodyto motyvo, būtina įrodyti, kad apeliantas nebūtų buvęs priskirtas prie aukštesnės pakopos tuo atveju, jeigu, įvykus aptariamam konkursui, jam būtų taikyta nusistovėjusi administracinė praktika, susijusi su naujų darbuotojų darbo užmokesčio skaičiavimu. Tačiau, kaip iš esmės teigia pats ECB, tai, ar apelianto ankstesnė profesinė patirtis gali būti laikoma „svarbia“, kaip tai suprantama pagal šią praktiką, pagal kurią kandidatams suteikiamos šešios pakopos už kiekvienus svarbios ankstesnės profesinės patirties, įgytos dirbant lygiavertėse ar aukštesnėse pareigybėse, palyginti su užimtina pareigybe, metus, yra fakto klausimas, kurio Bendrasis Teismas skundžiamame sprendime nenagrinėjo ir kurio Teisingumo Teismas negali spręsti nagrinėdamas apeliacinį skundą.

25 Kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 71 punkto, Bendrasis Teismas tik konstatavo, kad „negalima atmesti galimybės“, jog nusistovėjusios administracinės praktikos, susijusios su naujų darbuotojų darbo užmokesčio skaičiavimu, taikymas vidaus kandidatams, kaip antai apeliantui, galėjo lemti priskyrimą prie aukštesnės pakopos.

26 Pagal suformuotą jurisprudenciją iš SESV 256 straipsnio ir Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmos pastraipos matyti, kad apeliacinis skundas paduodamas tik dėl teisės klausimų. Todėl tik Bendrasis Teismas turi jurisdikciją nustatyti ir vertinti reikšmingas faktines aplinkybes. Taigi šių faktinių aplinkybių vertinimas nėra teisės klausimas (išskyrus atvejus, kai jos buvo iškraipytos), kurį nagrinėdamas apeliacinį skundą gali tikrinti Teisingumo Teismas (2019 m. kovo 26 d. Sprendimo *Komisija / Italija*, C-621/16 P, EU:C:2019:251, 97 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

27 Vadinasi, Teisingumo Teismas neturi nustatyti, ar tuo atveju, jeigu apeliantui būtų buvusi pritaikyta nusistovėjusi administracinė praktika, susijusi su naujų darbuotojų darbo užmokesčio skaičiavimu, jis iš tikrųjų būtų buvęs priskirtas prie F/G atlyginimų grupės 83 pakopos, o ne prie 17 pakopos.

28 Be to, nors apelianto prašymas, kad Teisingumo Teismas padarytų tam tikras išvadas šiuo klausimu arba įpareigotų ECB priimti sprendimą priskirti jį prie 83 pakopos, iš tikrųjų būtų buvęs nepriimtinas (pagal analogiją žr. 1984 m. liepos 12 d. Sprendimo *Angelidis / Komisija*, 17/83, EU:C:1984:267, 14–17 punktus), savo argumentuose apeliantas tokio prašymo nepateikia, tik atkreipia dėmesį į pasekmes, kurių, jo nuomone, kyla iš ECB ir atitinkamai Bendrojo Teismo padaryto vienodo požiūrio principo pažeidimo. Vis dėlto tokie argumentai negali lemti apeliacinio skundo nepriimtinumo, nes jame remiamasi šiuo bendruoju principu ir keliamas teisės klausimas.

29 Antra, visų pirma dėl ECB argumentų, išdėstytų šio sprendimo 20 punkte, reikia pažymėti, kad apeliacinio skundo punktu, kuriame pateikta bendra nuoroda į skundžiamo sprendimo 61 ir paskesnius punktus, siekiama tik priminti dalį to sprendimo turinio. Toliau apeliaciniame skunde pateikdamas argumentus, kuriais remiasi dėl minėtų 61 ir paskesnių punktų, apeliantas nurodo konkrečius minėto sprendimo punktus, t. y. 63–66, 68, 72, 73 ir 75 punktus. Be to, reikia pridurti, kad nagrinėjamu atveju atitinkamoje skundžiamo sprendimo dalyje, t. y. Bendrojo Teismo vertinime, susijusiame su aptariamo skirtingo požiūrio pateisinimo klausimu, yra tik apie dvidešimt punktų, todėl remiantis konkrečiais šio sprendimo punktais, kuriuos apeliantas nurodė savo apeliaciniame skunde, negalima konstatuoti jokių neaiškumų, kiek tai susiję su jame nurodytų minėto sprendimo punktų nustatymu.

30 Priekaištaudamas Bendrajam Teismui dėl to, kad šis neatsižvelgė į jo profesinę patirtį, kurią įgijo prieš pradėdamas dirbti ECB, apeliantas siekia įrodyti, kad, atsižvelgiant į svarbius ankstesnius ilgus darbo už ECB ribų laikotarpius ir trumpą jo darbo ECB laikotarpį, jam turėjo būti taikomas principas, pagal kurį viešojo konkurso dalyviai turi būti vertinami vienodai (kaip jį yra išaiškinęs Teisingumo Teismas 1985 m. sausio 15 d. Sprendime *Samara / Komisija* (266/83, EU:C:1985:9)).

31 Taigi šiais argumentais apeliantas ne prašo Teisingumo Teismo iš naujo įvertinti faktines aplinkybes, bet ginčija Bendrojo Teismo pateiktą atitinkamos Teisingumo Teismo jurisprudencijos šioje srityje išaiškinimą. Todėl šie argumentai yra priimtini.

32 Galiausiai tiek, kiek priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad šis skundžiamo sprendimo 73 punkte nustatė, jog nagrinėjamu atveju taikant nusistovėjusią administracinę praktiką, susijusią su naujų darbuotojų darbo užmokesčio skaičiavimu, yra grėsmė į tą pačią profesinę patirtį atsižvelgti du kartus, apeliantas neginčija Bendrojo Teismo atlikto šių faktinių aplinkybių vertinimo kaip tokio. Tačiau jis ginčija Bendrojo Teismo vertinimą, kad pagal vienodo požiūrio principą nereikalaujama antrą kartą atsižvelgti į tą pačią vidaus kandidato profesinę patirtį, net jeigu, atsižvelgiant į konkretų atvejį, pirminis atsižvelgimas į šią patirtį neleidžia šio kandidato priskirti prie pakopos, kuri būtų tokia pat palanki kaip taikant išorės kandidatams taikomas taisykles. Todėl šiuo klausimu nurodyti apelianto argumentai yra priimtini.

Dėl pagrįstumo

Šalių argumentai

33 Vieninteliame apeliacinio skundo pagrinde apeliantas teigia, kad Bendrasis Teismas pažeidė vienodo požiūrio principą, įtvirtintą Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 20 straipsnyje, kai konstatavo, kad skirtingas požiūris, kurį pagrįstai pažymėjo skundžiamo sprendimo 52–55 punktuose, yra pateisinamas objektyviu ir protingu kriterijumi ir proporcingas šiuo skirtingu požiūriu siekiamam tikslui.

34 Pirma, dėl Bendrojo Teismo vertinimo, susijusio su pateisinimo buvimu, apeliantas teigia, kad skundžiamo sprendimo 61 ir paskesniuose punktuose Bendrasis Teismas neatsižvelgė į didelį skirtumą tarp Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatų (toliau – Pareigūnų tarnybos nuostatai) 32 straipsnio ir nusistovėjusios administracinės praktikos, susijusios su naujų darbuotojų darbo užmokesčio skaičiavimu. Iš tiesų atlyginimų grupėje į konkursą laimėjusių išorės kandidatų svarbią ankstesnę profesinę patirtį gali būti atsižvelgiama praktiškai neribotai ir tokia profesinė patirtis gali lemti priskyrimą prie gerokai aukštesnės pakopos nei vidaus kandidatams, kaip antai apeliantui, suteikta pakopa. Šis didelis skirtumas esant tokioms situacijoms, kaip apelianto, reikalauja, kad būtų taikoma nusistovėjusi administracinė praktika, susijusi su naujų darbuotojų darbo užmokesčio skaičiavimu. Skundžiamo sprendimo 66 punkte pateiktas Bendrojo Teismo vertinimas dėl Pareigūnų tarnybos nuostatų 32 straipsnio ir šios praktikos panašumo nagrinėjamu atveju nėra įtikinamas.

35 Apelianto teigimu (priešingai, nei nusprendė Bendrasis Teismas), su Pareigūnų tarnybos nuostatais susijusios jurisprudencijos reikia netaikyti situacijai, kaip antai nagrinėjamai šioje byloje, visų pirma atsižvelgiant į tai, kad Sąjungos pareigūnų statusas skiriasi nuo pareigūnų statuso neturinčių Sąjungos tarnautojų statuso. Apelianto atveju šis statuso skirtumas aiškiai matyti iš to, kad iš pradžių jis buvo įdarbintas tik apibrėžtiems laikotarpiams. Pareigūnų tarnybos nuostatų 46 straipsnio, kuriuo siekiama užtikrinti kuo didesnį tarnybos stažo ir darbo užmokesčio raidos tęstinumą, teisinės logikos taikymas nėra pritaikytas darbuotojams, kurie nėra pareigūnai, nes jų statusas yra kitoks. Šis minėtos nuostatos tikslas atitinkamiems darbuotojams yra vien ekonominis argumentas. Bet kuriuo atveju tai nėra tinkamas pateisinimas, kaip tai suprantama pagal Chartijos 52 straipsnio 2 dalį.

36 Kadangi pareigūnų statusą turinčių darbuotojų ir tokio statuso neturinčių darbuotojų situacija nėra panaši, skundžiamo sprendimo 64, 65, 68 ir paskesniuose punktuose Bendrasis Teismas nepagrįstai nusprendė, kad bet koks atsižvelgimas į išsilavinimą ir profesinę patirtį leistų vidaus kandidatus vertinti mažiau palankiai nei išorės kandidatus.

37 Be to, apeliantas teigia, kad Bendrasis Teismas neatsižvelgė į svarbią vienuolikos su puse metų profesinę patirtį, kurią įgijo prieš pradėdamas dirbti ECB, ir kad į naujas pareigas jis buvo paaukštintas praėjus tik dvejiems tarnybos metams. Atsižvelgiant į svarbius ankstesnius ilgus darbo už ECB ribų laikotarpius ir į trumpą apelianto darbo ECB laikotarpį, apelianto situacija buvo labiau panaši į išorės kandidatų situaciją nei į vidaus kandidatų situaciją. Iš 1985 m. sausio 15 d. Sprendime *Samara / Komisija* (266/83, EU:C:1985:9, 15 punktas) suformuotos jurisprudencijos matyti, kad tokiu atveju principas, kad į viešojo konkurso dalyvius turi būti žiūrima vienodai, turi būti viršesnis.

38 1985 m. sausio 29 d. Sprendime *Michel / Komisija* (273/83, EU:C:1985:31, 25 punktas) suformuota Teisingumo Teismo jurisprudencija, kurią Bendrasis Teismas nurodo skundžiamo sprendimo 72 punkte ir pagal kurią tai, kad buvo atsižvelgta į vidaus kandidatų ir išorės kandidatų, laimėjusių tą patį konkursą, profesinę patirtį pagal dvi skirtingas sistemas, neprieštaravo vienodo požiūrio principui, jeigu abi grupės objektyviai skyrėsi ir abi sistemos buvo pritaikytos prie kiekvienos iš jų specialių poreikių, nagrinėjamu atveju netaikytina. Pastarojo sprendimo 40, 45 ir 51 punktuose Bendrasis Teismas daro išvadą, kad vidaus ir išorės kandidatų, laimėjusių tą patį konkursą, situacija yra panaši, bet kuriuo atveju kiek tai susiję su jų priskyrimu prie pakopos. Būtų prieštaringa manyti, kad tarp šių dviejų grupių yra objektyvių skirtumų.

39 Be to, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 73 punkte klaidingai nustatė, kad nagrinėjamu atveju taikant nusistovėjusią administracinę praktiką, susijusią su naujų darbuotojų darbo užmokesčio skaičiavimu, yra grėsmė į tą pačią apelianto profesinę patirtį atsižvelgti du kartus. Kai apeliantas pirmą kartą buvo įdarbintas E/F atlyginimų grupėje, į svarbią profesinę patirtį buvo atsižvelgta priskiriant jį prie 70 pakopos. Vis dėlto, kiek tai susiję su F/G atlyginimų grupe, kuri yra aukštesnė ir atitinka pareigas, į kurias apeliantas buvo pakeltas, atsižvelgimas į profesinę patirtį būtų lėmęs priskyrimą prie gerokai aukštesnės pakopos. Priskiriant prie žemesnio lygio 17 pakopos, į svarbią ankstesnę profesinę patirtį buvo atsižvelgta tik ribotai.

40 Antra, apeliantas ginčija skundžiamo sprendimo 75 punkte Bendrojo Teismo padarytą išvadą, kad ginčijamas sprendimas yra ne tik pagrįstas, bet ir proporcingas.

41 Šiuo klausimu Bendrasis Teismas paminėjo aptariamu skirtingu požiūriu siekiamą tikslą – užtikrinti kuo didesnį ECB tarnautojų karjeros ir darbo užmokesčio raidos tęstinumą. Jis nurodė, kad taikant Aplinkraščio 2/2011 5 straipsnio 1 dalį svarbi ankstesnė apelianto profesinė patirtis buvo konvertuota priskiriant jį prie F/G atlyginimų grupės pakopos.

42 Vis dėlto tai, kad – priešingai, nei numatyta Pareigūnų tarnybos nuostatų 32 straipsnyje – išorės kandidatų atveju pagal nusistovėjusią administracinę praktiką, susijusią su naujų darbuotojų darbo užmokesčio skaičiavimu, į svarbią ankstesnę profesinę patirtį atsižvelgiama praktiškai neribotai, tačiau pagal Aplinkraščio 2/2011 5 straipsnio 1 dalį vidaus kandidatų atveju į ją atsižvelgiama tik gerokai mažesniu mastu, prieštarauja aptariamos priemonės proporcingumui. Nepalankus požiūris, kuris buvo taikytas apeliantui priskiriant jį prie F/G atlyginimų grupės, reiškia apie 15 % pajamų praradimą, palyginti su pajamomis, kurios jam būtų buvusios skirtos, jei įdarbinant būtų turėjęs išorės kandidato statusą.

43 ECB tvirtina, kad apeliacinis skundas yra nepagrįstas.

Teisingumo Teismo vertinimas

44 Pirmiausia reikia pažymėti, kad apeliaciniame skunde apeliantas neginčija Bendrojo Teismo vertinimų, pagal kuriuos, pirma, aptariamą konkursą laimėjusių vidaus ir išorės kandidatų situacija yra panaši priskiriant juos prie pakopos ir, antra, skirtingų taisyklių taikymas šiuo tikslu (nes Aplinkraščio 2/2011 5 straipsnio 1 dalis buvo taikoma vidaus kandidatams, kaip antai apeliantui, o nusistovėjusi administracinė praktika, susijusi su naujų darbuotojų darbo užmokesčio skaičiavimu, – išorės kandidatams) gali lemti skirtingus rezultatus, nors vidaus ir išorės kandidatų svarbi ankstesnė profesinė patirtis yra identiška.

45 Vis dėlto apeliantas tvirtina, kad Bendrasis Teismas, remdamasis 1985 m. sausio 15 d. Teisingumo Teismo sprendime *Samara / Komisija* (266/83, EU:C:1985:9) ir 1985 m. sausio 29 d. Teisingumo Teismo sprendime *Michel / Komisija* (273/83, EU:C:1985:31), taip pat 1993 m. rugsėjo 28 d. Bendrojo Teismo sprendime *Baiwir ir kt. / Komisija* (T-103/92–T-105/92, EU:T:1993:79) ir 2011 m. gruodžio 14 d. Bendrojo Teismo sprendime *De Luca / Komisija* (T-563/10 P, EU:T:2011:746) suformuota jurisprudencija, susijusia su Pareigūnų tarnybos nuostatais, klaidingai nusprendė, jog šis skirtingas požiūris yra pagrįstas ir proporcingas.

46 Kaip yra nusprendęs Teisingumo Teismas, Sąjungos viešosios tarnybos teisėje taikomas vienodo požiūrio principas pažeidžiamas, kai į dvi asmenų kategorijas, kurių faktinė ir teisinė padėtis iš esmės nesiskiria, priimant į darbą žiūrima skirtingai ir toks skirtingas požiūris nėra objektyviai pateisinamas (2010 m. kovo 4 d. Sprendimo *Angé Serrano ir kt. / Parlamentas*, C-496/08 P, EU:C:2010:116, 99 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

47 Aiškindamas Pareigūnų tarnybos nuostatų normas, susijusias su pareigūno, paskirto į naują darbo vietą po viešojo konkurso, priskyrimu prie pakopos, Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad Pareigūnų tarnybos nuostatuose nėra specialiųjų nuostatų, reglamentuojančių šį priskyrimą. Remiantis vien pažodiniu aiškinimu, pirma, dirbančio pareigūno perėjimas iš vienos kategorijos į kitą nėra „įdarbinimas“, kaip tai suprantama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 32 straipsnį, nes šis pareigūnas jau buvo įdarbintas anksčiau, ir, antra, šis perėjimas taip pat nėra „paaukštinimas“, kaip tai suprantama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 46 straipsnį, nes toks paskyrimas nėra procedūrų, kurios Pareigūnų tarnybos nuostatuose numatytos siekiant reglamentuoti pareigūnų paaukštinimą, tęsinys. Taigi Teisingumo Teismas išaiškino šias nuostatas atsižvelgdamas į jų kontekstą ir tikslą (šiuo klausimu žr. 1985 m. sausio 15 d. Sprendimo *Samara / Komisija*, 266/83, EU:C:1985:9, 13 punktą ir 1985 m. sausio 29 d. Sprendimo *Michel / Komisija*, 273/83, EU:C:1985:31, 18 punktą).

48 Teisingumo Teismas visų pirma yra pažymėjęs, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų 32 straipsniu siekiama, be kita ko, suteikti paskyrimų tarnybai galimybę (nors ir laikantis gana griežtų ribų) atsižvelgti į išsilavinimą ir profesinę patirtį, kuriuos kandidatas įgijo prieš pradėdamas tarnybą kaip pareigūnas (1985 m. sausio 29 d. Sprendimo *Michel / Komisija*, 273/83, EU:C:1985:31, 20 punktas).

49 Vis dėlto Pareigūnų tarnybos nuostatų 46 straipsnio tikslas yra, be kita ko, užtikrinti kuo didesnį pareigūno tarnybos stažo ir darbo užmokesčio raidos tęstinumą jo karjeros metu. Tokios nuostatos būtinumas išplaukia, be kita ko, iš to, kad pagal bazinių darbo užmokesčių lentelę darbo užmokesčiai, susiję su aukščiausiomis lygio pakopomis, iš dalies sutampa su žemiausiomis aukštesnio lygio pakopomis. Toks pat dalinis sutapimas egzistuoja atskirų kategorijų atveju. Taigi, siekiant išvengti, kad vieno iš aukščiausių kategorijos lygių pareigūnas, pereidamas į aukštesnę kategoriją, nepatirtų tarnybos stažo ir darbo užmokesčio praradimų (kartais didelių), palyginti su savo kolegomis, jam reikia taikyti Pareigūnų tarnybos nuostatų 46 straipsnyje numatytus principus (1985 m. sausio 29 d. Sprendimo *Michel / Komisija*, 273/83, EU:C:1985:31, 21 ir 22 punktai).

50 Taigi Teisingumo Teismas nustatė principą, pagal kurį pareigūno priskyrimas prie pakopos po viešojo konkurso keičiant vieną kategoriją į kitą turi būti grindžiamas Pareigūnų tarnybos nuostatų 46 straipsnyje, o ne 32 straipsnio antroje pastraipoje nurodytais principais (1985 m. sausio 29 d. Sprendimo *Michel / Komisija*, 273/83, EU:C:1985:31, 23 punktas).

51 Vis dėlto Teisingumo Teismas pripažino, kad yra šio principo išimčių, jeigu nagrinėjamo atvejo faktinės aplinkybės pateisina tai, kad atitinkamo pareigūno paskyrimas būtų prilygintas įdarbinimui pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 32 straipsnį. Taigi Teisingumo Teismas nusprendė, kad, esant tokioms aplinkybėms, pirmenybę reikia teikti principui, pagal kurį į viešojo konkurso dalyvius turi būti žiūrima vienodai, o ne būtinybei laikytis vienodo požiūrio į viešąjį konkursą laimėjusį pareigūną ir kitus jau įdarbintus pareigūnus (šiuo klausimu žr. 1985 m. sausio 15 d. Sprendimo *Samara / Komisija*, 266/83, EU:C:1985:9, 12 ir 15 punktus; taip pat 1988 m. birželio 14 d. Sprendimo *Lucas / Komisija*, 47/87, EU:C:1988:301, 14 punktą).

52 Tiek, kiek apeliantas priekaištauja Teisingumo Teismui, kad šis jo situacijai taikė Teisingumo Teismo ir Bendrojo Teismo jurisprudenciją, susijusią su Pareigūnų tarnybos nuostatais, reikia priminti, pirma, kad skundžiamo sprendimo 59 punkte Bendrasis Teismas pripažino, jog Pareigūnų tarnybos nuostatų normos nėra tiesiogiai taikomos ECB personalui. Vis dėlto to sprendimo 66 punkte jis teisingai konstatavo, kad argumentai, kuriais grindžiama Pareigūnų tarnybos nuostatų 32 ir 46 straipsnių sąsaja, yra panašūs į tuos, kuriais grindžiama nusistovėjusios administracinės praktikos, susijusios su naujų darbuotojų darbo užmokesčio skaičiavimu, ir Aplinkraščio 2/2011 5 straipsnio 1 dalies sąsaja.

53 Iš tiesų, kaip Bendrasis Teismas pažymėjo tame 66 punkte, tiek Pareigūnų tarnybos nuostatų, tiek dabar nagrinėjamų atitinkamų nuostatų atveju reikia nustatyti, ar personalo nario, paskirto į naują darbo vietą po viešojo konkurso, priskyrimas prie pakopos turi būti reglamentuojamas nuostatomis dėl įdarbinimo, t. y. Pareigūnų tarnybos nuostatų 32 straipsniu, arba, kaip nagrinėjamu atveju, nusistovėjusia administracine praktika, susijusia su naujų darbuotojų darbo užmokesčio skaičiavimu, ar nuostatomis dėl paaukštinimo, t. y. Pareigūnų tarnybos nuostatų 46 straipsniu arba, kaip nagrinėjamu atveju, Aplinkraščio 2/2011 5 straipsnio 1 dalimi.

54 Be to, skundžiamo sprendimo 57 punkte Bendrasis Teismas konstatavo (apeliantui neįrodžius, jog šiuo klausimu buvo padaryta teisės klaida arba iškraipytos faktinės aplinkybės ar įrodymai), kad Aplinkraščio 2/2011 5 straipsnio 1 dalies tikslas yra normalios darbuotojo, dirbančio ECB, karjeros metu užtikrinti kuo didesnį jo darbo užmokesčio raidos tęstinumą, t. y. tikslas, kuris dėl to yra panašus į Pareigūnų tarnybos nuostatų 46 straipsniu siekiamą tikslą.

55 Be to, kaip Bendrasis Teismas teisingai priminė skundžiamo sprendimo 59 punkte, iš Teisingumo Teismo ir Bendrojo Teismo jurisprudencijos išplaukiančios išvados dėl Pareigūnų tarnybos nuostatų šiuo atveju yra reikšmingos, nes susijusios su bendruoju vienodo požiūrio principu, kuris įtvirtintas Chartijos 20 straipsnyje ir pagal jos 51 straipsnio 1 dalį taikomas visoms Sąjungos institucijoms, įstaigoms ir organams, įskaitant ECB.

56 Antra, tai, kad apeliantas tuo metu, kai laimėjo aptariamą konkursą, jau nebedirbo pagal su ECB sudarytą neterminuotą darbo sutartį, neturi įtakos aplinkybei, kad, kaip nurodyta šio sprendimo 54 punkte, Aplinkraščio 2/2011 5 straipsnio 1 dalies tikslas, į kurį ginčijamame sprendime buvo atsižvelgta priskiriant apeliantą prie F/G atlyginimų grupės pakopos, yra normalios darbuotojo, dirbančio ECB, karjeros metu užtikrinti kuo didesnį jo darbo užmokesčio raidos tęstinumą ir kad šis tikslas, be to, yra panašus į Sąjungos institucijose dirbantiems pareigūnams taikomu Pareigūnų tarnybos nuostatų 46 straipsniu siekiamą tikslą.

57 Trečia, pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 32 straipsnį galimybė atsižvelgti į naujų darbuotojų ankstesnę patirtį ribojama dvejais metais, o pagal nusistovėjusią administracinę praktiką, susijusią su naujų darbuotojų darbo užmokesčio skaičiavimu, tokia atsižvelgimo į svarbią ankstesnę naujų ECB personalo narių patirtį riba, atrodo, nenustatyta. Vis dėlto atsižvelgimo į

ankstesnę profesinę patirtį pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 32 straipsnį ir pagal šią praktiką sąlygų skirtumai išplaukia iš kiekvienos iš šių tvarkų ypatumų, kurie neturi būti visais atžvilgiais identiški, kad iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos, susijusios su viena iš šių tvarkų, išplaukianti teisinė logika būtų laikoma pagal analogiją taikytina kitai tvarkai.

58 Kiek tai susiję su tuo, kaip Bendrasis Teismas nagrinėjamu atveju taikė Teisingumo Teismo ir Bendrojo Teismo jurisprudenciją, susijusią su Pareigūnų tarnybos nuostatais, pažymėtina, kad iš Bendrojo Teismo (visų pirma skundžiamo sprendimo 67, 69 ir 70 punktuose) atlikto prie bylos medžiagos pridėtų duomenų vertinimo matyti (apeliantui neįrodžius iškraipymo šiuo klausimu), kad, priskiriant apeliantą prie F/G atlyginimų grupės pakopos pagal Aplinkraščio 2/2011 5 straipsnio 1 dalį, buvo atsižvelgta į visą ankstesnę profesinę patirtį, kurią jis nurodė pirmojoje instancijoje, t. y. į jo ankstesnę svarbią profesinę patirtį tiek prieš įsidarbinant ECB, tiek jau įsidarbinus.

59 Kaip matyti iš šio sprendimo 25 punkto, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 71 punkte pripažino, kad negalima atmesti galimybės, jog nusistovėjusios administracinės praktikos, susijusios su naujų darbuotojų darbo užmokesčio skaičiavimu, taikymas vidaus kandidatams, kaip antai apeliantui, vietoj Aplinkraščio 2/2011 5 straipsnio 1 dalies taikymo galėjo lemti priskyrimą prie aukštesnės pakopos.

60 Vis dėlto, kaip skundžiamo sprendimo 72 punkte teisingai priminė Bendrasis Teismas, tai, kad atsižvelgiama į vidaus ir išorės kandidatų, laimėjusių tą patį konkursą, profesinę patirtį pagal dvi skirtingas sistemas, neprieštarauja vienodo požiūrio principui, jeigu abi grupės objektyviai skiriasi ir abi sistemos pritaikytos prie kiekvienos iš jų specialių poreikių (1985 m. sausio 29 d. Sprendimo *Michel / Komisija*, 273/83, EU:C:1985:31, 25 punktas).

61 Taip yra, be kita ko, tuomet, kai į profesinę patirtį, kurią vidaus kandidatai įgijo prieš pradėdami tarnybą atitinkamoje Sąjungos institucijoje, įstaigoje ar organe, jau buvo atsižvelgta juos įdarbinant, nes į jų profesinę patirtį, įgytą šioje institucijoje, įstaigoje ar organe, taip pat buvo atsižvelgta perkeliant į aukštesnę pakopą arba paaukštinant jų pareigas. Tokiu atveju nėra jokios diskriminacijos, jeigu išorės kandidatų įgyta profesinė patirtis vertinama taikant įdarbinimo srities nuostatas, o vidaus kandidatų įgyta profesinė patirtis ir toliau pripažįstama taikant nuostatas, užtikrinančias darbo užmokesčio raidos tęstinumą (šiuo klausimu žr. 1985 m. sausio 29 d. Sprendimo *Michel / Komisija*, 273/83, EU:C:1985:31, 24-26 punktus).

62 Taigi skundžiamo sprendimo 75 punkte Bendrasis Teismas padarė teisingą išvadą, kad šioje byloje nagrinėjamas skirtingas požiūris į, viena vertus, apeliantą, kaip aptariamą konkursą laimėjusį vidaus kandidatą, ir, kita vertus, konkursą laimėjusius išorės kandidatus, priskiriant juos prie pakopos, yra pateisinamas remiantis Aplinkraščio 2/2011 5 straipsnio 1 dalimi siekiamu tikslu – normalios darbuotojo, dirbančio ECB, karjeros metu užtikrinti kuo didesnį jo karjeros ir darbo užmokesčio raidos tęstinumą – ir yra proporcingas šiam tikslui, nes, priskiriant apeliantą prie F/G atlyginimų grupės pakopos pagal Aplinkraščio 2/2011 5 straipsnio 1 dalį, buvo atsižvelgta į svarbią ankstesnę profesinę patirtį, kurią apeliantas nurodo nagrinėjamu atveju.

63 Kiti šiame apeliaciniame skunde apelianto pateikti argumentai nepaneigia šio vertinimo.

64 Pirma, apeliantas klaidingai teigia, kad iš 1985 m. sausio 15 d. Sprendime *Samara / Komisija* (266/83, EU:C:1985:9) suformuotos jurisprudencijos matyti, jog tokiu atveju, kaip jo, pirmenybė turi būti teikiama principui, pagal kurį į viešojo konkurso dalyvius turi būti žiūrima vienodai. Viena vertus, šiuo tikslu apeliantas negali naudingai remtis jo nurodoma aplinkybe, kad pagal

nusistovėjusią administracinę praktiką, susijusią su naujų darbuotojų darbo užmokesčio skaičiavimu, vienuolika su puse metų profesinės patirties, įgytos prieš jam pradedant dirbti ECB, turėjo būti laikomi „svarbia“, nes tokį faktinių aplinkybių vertinimą ECB turėtų atlikti tuo atveju, jeigu būtų manoma, kad jis iš tikrųjų turėjo taikyti šią praktiką, po aptariamo konkurso priskirdamas apeliantą prie pakopos.

65 Kita vertus, darant prielaidą, kad svarbi patirtis prieš pradedant dirbti ECB, kuria remiasi apeliantas, turi būti laikoma „svarbia“, kaip tai suprantama pagal nusistovėjusią administracinę praktiką, susijusią su naujų darbuotojų darbo užmokesčio skaičiavimu, pažymėtina, kad suinteresuotojo asmens situacija skiriasi nuo ieškovės situacijos byloje, kurioje priimtas 1985 m. sausio 15 d. Sprendimas *Samara / Komisija* (266/83, EU:C:1985:9). Konkrečiai kalbant, kaip matyti iš to sprendimo 15 punkto, jos paskyrimas į naujas pareigas nebuvo normalios karjeros raidos dalis, todėl skirtumai tarp biuro asistentės pareigų, kurias ji ėjo prieš tai kaip pareigūnė, ir biuro sekretorės pareigų, į kurias buvo paskirta, jos atveju galėjo pateisinti rėmimąsi savo ankstesne patirtimi pastarojoje srityje.

66 Iš to matyti, kad laikotarpio, kurį apeliantas dirbo ECB prieš laimėdamas aptariamą konkursą, trumpumas, palyginti su darbo laikotarpiais, kuriuos jis dirbo prieš tai, kai jį įdarbino ECB, būtų reikšmingas tik tuo atveju, jeigu būtų visiškai neatsižvelgta į jo profesinę patirtį prieš jam pradedant eiti pareigas, o taip nėra.

67 Antra, skundžiamo sprendimo 51 punkte Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad aptariamame konkurse dalyvavusių vidaus ir išorės kandidatų situacija yra panaši, nors vėliau to sprendimo 72 punkte atlikdamas vertinimą, susijusį su skirtingo požiūrio pateisinimu, ir darydamas nuorodą į 1985 m. sausio 29 d. Sprendime *Michel / Komisija* (273/83, EU:C:1985:31) suformuotą jurisprudenciją pažymėjo, kad šios dvi grupės objektyviai skiriasi.

68 Vis dėlto iš viso skundžiamo sprendimo, ypač jo 50, 51, 57 ir 66-72 punktų, matyti, kad Bendrasis Teismas nusprendė, jog minėtos grupės yra panašios tiek, kiek į jų svarbią ankstesnę profesinę patirtį turi būti atsižvelgta priskiriant prie tos pačios atlyginimų grupės pakopos, tačiau, įvertinus visų pirma skirtingus tikslus, kurių siekiama kiekvienai iš šių grupių taikomomis taisyklėmis, yra pateisinama, kad atsižvelgimo į jų ankstesnę profesinę patirtį sąlygos yra skirtingos.

69 Trečia, dėl apelianto priekaišto, kad Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 73 punkte konstatavo, jog nagrinėjamu atveju taikant nusistovėjusią administracinę praktiką, susijusią su naujų darbuotojų darbo užmokesčio skaičiavimu, yra grėsmė į tą pačią apelianto profesinę patirtį atsižvelgti du kartus, pakanka pažymėti, kad iš šio sprendimo 60 ir 66 punktuose išdėstytų argumentų matyti, jog, viena vertus, Pareigūnų tarnybos nuostatų 32 straipsnio taikymą pagal analogiją pateisina tik neatsižvelgimas į ankstesnę profesinę patirtį; kita vertus, atsižvelgimas į šią patirtį, kuris, vertinant konkretų atvejį, suinteresuotajam asmeniui yra mažiau palankus nei tas, kuris atliekamas pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 32 straipsnį, savaime nereiškia vienodo požiūrio principo pažeidimo.

70 Galiausiai, ketvirta, apeliantas tvirtina, kad nesilaikyta proporcingumo principo, nes į aptariamame konkurse dalyvavusių išorės kandidatų ankstesnę profesinę patirtį atsižvelgta praktiškai neribotai, o šiame konkurse dalyvavusių vidaus kandidatų atveju – tik gerokai mažesniu mastu.

71 Šiuo klausimu pakanka pažymėti, kad šie argumentai negali paneigti Bendrojo Teismo vertinimo ir dėl to yra netinkami, nes iš to, kas išdėstyta, matyti, kad Bendrasis Teismas, nepadarydamas teisės klaidos, galėjo nuspręsti, viena vertus, kad skirtingos atsižvelgimo į aptariamame konkurse dalyvavusių vidaus ir išorės kandidatų ankstesnę profesinę patirtį sąlygos buvo pateisinamos skirtingais tikslais, kurių siekiama kiekvienai iš šių grupių taikomomis nuostatomis, ir, kita vertus, tai, kad, vertinant konkretų atvejį, nusistovėjusios administracinės praktikos, susijusios su naujų darbuotojų darbo užmokesčio skaičiavimu, taikymas galėjo lemti priskyrimą prie aukštesnės pakopos, savaime nereiškia vienodo požiūrio principo pažeidimo.

72 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, reikia atmesti vienintelį apelianto nurodytą apeliacinio skundo pagrindą, taigi, ir visą apeliacinį skundą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

73 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 184 straipsnio 2 dalį, jeigu apeliacinis skundas yra nepagrįstas, bylinėjimosi išlaidų klausimą sprendžia Teisingumo Teismas.

74 Pagal šio reglamento 138 straipsnio 1 dalį, taikomą apeliaciniame procese pagal jo 184 straipsnio 1 dalį, iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo.

75 Kadangi ECB reikalavo priteisti iš apelianto bylinėjimosi išlaidas, o šis pralaimėjo bylą, apeliantas turi padengti ne tik savo, bet ir ECB patirtas bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (penktoji kolegija) nusprendžia:

1. Atmesti apeliacinį skundą.

2. Sebastian Veit padengia savo ir Europos Centrinio Banko bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.